

neile sūlitamist ei olleks ärrakeelnud; agga Jakob olli üks neljajalgne, järsto wälja ütteldes: üks kaunis suur foer, kes Anna palge sūlitajade kõhetand sääre marjadele kõhe hāmast näitas. Eh! kas nisuggune hammustaja lojjus sest luggu osta piddada, kas ühe suurtugguse ehk muu inimese kint teema suhu juhtub? Agga meie peame juttu joonele tagasi püüdma.

Juhtus ülle miñewal talvel ühel pühapäwa ömmisul pallase külma ajjal et Anna jälle Jakobit felgo ette rakkendas ja rõosa foore ning piimaga linna poole töttas. Kui küllast wälja said aks Jakob foera-jörki jooksma ja Anna lippas tagga järrel, sest pakkane külm on walli kubjas, kes lõigile wirkust teeb. Seddawissi eddas minnes ollid nemad jubba enam poole tee ärrakainud kui möda mägge minnes kelle libbisema aks ja ühte sūggawasse lumé auku ümber kukkus; agga mis önnetuse veel suuremaks teggi, felgo jallaked läksid purruks ja rõosa foore puddel lopsas katki, foor läks lumé sisse eggas sanud Jakobki keelega lahkuda; piima fruusid jäid terveks. Önnetus tulli ni kogemata, et enne kui Anna appi joudis, jubba kõik russuks ja purruks olli läinud. Seal seisid nüüd waene tütarlaps ja watas kurwanäoga katlike felgo ja löhkend foore puddeli purro peale, tahetses kabjo, mis maha läinud foore läbbi sundind, wõttis wiimaks mõlemad rasked piima fruusid lätte ja läks kurblifult linna; Jakob sabba jalge wahel temä järel. Linnas olli paljo ehlkimist ning

äigamist, mils tüddruk fooreta tulnud, sest — fudda ülemal nimetasime — se önnetus juhtus pühapäwa ömmisul, kus kõige linnanikkude kohvi ja sigguri-pruuli kattlad liikumas olid, ja mis nüüd waesed oma musta rokka ga piddid tegema kui foore walget ei olnud sisse panna. Mõnni paks kohvi-ehind olli nõnda wihane, et ãhvardas ei ial enam Anna käest foort osta; agga mis waene tütarlaps önnetuse wasto wõdis teha? Temal endal olli suurem kabju. Sai ta wii, maks lubbanud teine ford paksemat foort tua, mis nurrisejade süddamed leppitanud, siis töttas ta jälle koddö poole miñema. Linnast wälja minnes töusis tuul ja aksas paksu lund saddama, mis läbbi Annale teekäik rassels läks. Senna jure tulli veel murre, tännase önnetuse läbbi möned ostjad kaudata, kes ikka ausaste maksid; Jakobil nähti hä meel selle ülle ollewad, et temal tännal telko kannul ei olnud, sest temä joossis eddas tagasi ja haufus rõemo pärast. — Mõnda ollid nemad veite se metsa-salto joudnud, mis küllast enam laugel ei olnud, kui Jakob ühekorraga haufumist fautas ja metsast enam taggasid ei tulnud. Anna willistas ja hübids, seal tulli foer ja läks joostes jälle metsa tagasi. Kui ta sedda tembutamist forda kaks kolm teinud, läks Anna watama, mis tal piddi ollema. Jakob seisid ühe puu all ja kraapis käppadega lumé sees. Parrafo Juhan, mis sin näha olli! Kaks lapsotest istusid, teine teise faela ümbert finni, pääd wasto puu kändo toetud ja ollid